

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2014. május 14. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2013. október 17. napján kihirdetett **7.B.875/2012/33.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A szabadságvesztés tartamát 7 (hét) év 6 (hat) hónapra súlyosítja.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának dátum szerinti megjelölését mellőzi.

A vádlott által 2012. április 29. napjától 2014. május 14. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe.

A vádlott az elsőfokú eljárásban felmerült helyesen **488.472,-** (négy száznyolcvannyolcezer-négy százhetvenkettő) forint bűnügyi költséget köteles megfizetni az államnak.

Egyebekben az első fokú ítéletet **h e l y b e n h a g y j a.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 16.000,- (tizenhatezer) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat testi sértés büntette (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulat), kifosztás büntette (Btk. 366. § (1) bekezdés b) pont), garázdaság büntette (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés e) pont) miatt - halmazati

büntetésül - 6 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra, egyben annak időpontját dátumszerűen is megjelölte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, valamint a bűnjelekről. Kötelezte a vádlottat 483.652,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

- fellebbezett az ügyész a vádlott terhére a fő- és mellékbüntetés tartamának súlyosítása érdekében,
- a vádlott a büntetés enyhítése,
- míg a védő a kifosztás büntette vonatkozásában felmentés, egyebekben pedig enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést fenntartva a tényállás és a bűnösségi körülmények kiegészítése és helyesbítése mellett indítványozta, hogy az ítélet az első fokú ítéletet változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, egyebekben azt hagyja helyben. Utalt az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértéseire is.

Az ítélet az ügyész fellebbezését ítélte döntő részben alaposnak.

A másodfokú bíróság osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját, megállapította, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor az ügyben 2013. március 12. napján tartott tárgyaláson nem nyilatkoztatta a vádlottat arra vonatkozóan, hogy a vádat megértette-e. A Be. 288. § (3) bekezdése értelmében a tanács elnökének feladata annak tisztázása, hogy a vádlott a vádat megértette-e, nemleges válasz esetén a vádat a tanács elnökének meg kell magyaráznia.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor az ügyben 2013. március 19. napján tartott tárgyaláson (1. sz. szakértő neve) és (2. sz. szakértő neve) igazságügyi orvosszakértők meghallgatását megelőzően a Be. 110. § (1) bekezdésében foglalt szabály ellenére nem tisztázta, hogy velük szemben fennáll-e kizáró ok. Ugyanakkor megállapítható, hogy az ügyben nem merült fel adat a szakértőkkel szemben kizáró ok fennállására, így ez az eljárási szabálysértés nem érinti a szakértők meghallgatásáról készült jegyzőkönyv bizonyítékkénti értékelését (Bírósági Határozatok 2006. évi 279. számú jogeset).

A fenti eljárási szabálysértések azonban az ügy érdemére kihatással nem voltak, így az ítélet tábla csak azok megállapítására szorítkozott.

Bf.I.83/2014/11.

Az elsőfokú bíróság a fentieken túlmenően a bizonyítási eljárást az eljárási szabályok betartásával folytatta le és a bizonyítékok mérlegelésével döntően megalapozott tényállást állapított meg.

A másodfokú bíróság az iratok egybehangzó adatai, valamint a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján, figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára, a tényállást az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A vádlott előéletként felhívott felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje - helyesen - 2012. február **14.** napján telt le.

Az első fokú ítélet 8. oldal utolsó előtti bekezdését akként helyesbíti, hogy **az 1. sz. tanú és a 2. sz. tanú** nem 2012. április 30. napján, hanem később szereztek arról tudomást a Facebook bejegyzésekből, hogy a sértett meghalt, tekintettel arra, hogy a sértett halála 2012. május 3. napján következett be.

Az első fokú ítélet 10. oldal 6. bekezdését akként helyesbíti, hogy a koponyacsont **törés** volt közvetett életveszélyes sérülés.

A vádlott a bűncselekmények elkövetését megbánta.

A fentieken túl az első fokú ítélet két helyen értelemzavaró elírást tartalmaz, ezért az ítélet tábla azokat az alábbiak szerint kijavította:

Az első fokú ítélet 13. oldal utolsó bekezdésének 6. sora helyesen: „**őt** visszahúzta a pulóverénél fogva és akkor kézzel orron ütötte”.

16. oldal utolsó előtti bekezdés hetedik sorának eleje helyesen: „**kivilágítatlan** területen is”.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az ítélet tábla a fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel határozatának alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta, a vádlotti

védekezés egy részét elvetette, a beszerzett bizonyítékokat, egyenként és összességükben vizsgálva, mérlegelési körébe vonta. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat fogadott el, e körben kifejtett álláspontjával az ítélet tábla egyetértett, azonban - osztva a főügyészi indítványt - a 24. oldal utolsó előtti bekezdését akként helyesbíti, hogy az ott leírt mondatot nem a 3. sz. tanú, hanem a 4. sz. tanú vallotta.

Az első fokú ítélet 25. oldal 3. bekezdés 3. sora iratellenes megállapítást tartalmaz, mert **az 5. sz. tanú** tanúként - sem a nyomozás során, sem a bíróság előtt - nem tett olyan vallomást, hogy a vádlott neki mondta volna, hogy elvette a sértett pénzét vagy más értékét. Ezzel szemben **az 5. sz. tanú** csak arról tett tanúvallomást, hogy a vádlott neki azt nyilatkozta, hogy bevágott egy embernek, aki ettől elesett és beverte a fejét a betonba. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az első fokú ítélet fentiekben megjelölt megállapítását mellőzte. Ugyanakkor megállapítható, hogy ez nem tette megalapozatlanná sem a tényállást, sem pedig az első fokú ítéletet.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a vádlott felmentését célzó fellebbezés a bizonyítékok mérlegelése ellen irányul. Azt sérelmezi, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott tagadásával szemben a terhelő bizonyítékokat elfogadva, bűnösségét a kifosztás büntetében is megállapította.

A védő álláspontja szerint életszerűtlen, hogy a vádlott egy súlyosabb megítélésű bűncselekmény vonatkozásában beismerő vallomást tett, míg egy, ehhez képest kisebb súlyú bűncselekmény elkövetését pedig tagadta. E vonatkozásban utal arra az ítélet tábla, hogy azt, hogy a sérülés milyen súlyos eredménnyel járt, illetőleg hogy az a magatartás, hogy az értékeit elvette, milyen bűncselekményt valósít meg, a vádlott nem tudhatta. Eredetileg az alapos gyanú tárgyát életveszélyt okozó testi sértés képezte, az csak később változott - a sértett halálát követően beszerzett szakértői véleményre figyelemmel - halált okozó testi sértésre. Így a védő érvelésével az ítélet tábla nem értett egyet.

A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhet sor, így a tényállást támadó és a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló védelmi fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a megalapozott tényállás alapján megállapította, hogy a sértett halála és a vádlott magatartása között ok-okozati összefüggés áll fenn. A vádlott magatartása indította el azt az okfolyamatot, mely a sértett halálához vezetett.

Abban is helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy az orvosi diagnosztikai

tévedésnek nem volt közreható hatása a sértett halálának bekövetkeztében.

Helyesen állapította meg, hogy a vádlott testi sértésre irányuló egyenes szándékkal bántalmazta a sértettet, míg a halálos eredmény tekintetében a gondatlanság enyhébb foka, a hanyagság terheli. Kellő körültekintés mellett ugyanis a vádlottnak látnia kellett volna, hogy a sértett esetében súlyosabb sérülés, halálos eredmény is bekövetkezhet, azonban a vádlott a kellő körültekintést elmulasztotta.

Bf.I.83/2014/11.

Az első fokú ítélet 31. oldal utolsó és a 32. oldal első bekezdésében felhívott jogeset is azt az elsőfokú bírói álláspontot támasztotta alá, mely szerint az eredmény tekintetében a vádlott gondatlansága, azaz hanyagsága állapítható meg. Ennek némileg ellentmond az első fokú ítélet 31. oldal utolsó előtti bekezdésében írt megállapítás, mely szerint a vádlott a halálos eredmény lehetőségét felismerte. Ez az eredmény tekintetében eshetőleges szándékot jelenthetne, így emberölés megállapítására adhatna alapot. Ezért az ítéletábra a fenti bekezdést az első fokú ítéletből mellőzte.

Megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit a törvénynek megfelelően minősítette. Megjegyzi az ítéletábra a testi épség elleni bűncselekmény minősítése kapcsán, hogy a fordulatot a 61. BK vélemény 3. a) pontja alapján arab számmal kell megjelölni. Nem tévedett, amikor a vádlottal szemben az elbíráláskori Btk.-t alkalmazta, hiszen az, az első fokú ítéletben kifejtettekre figyelemmel kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz a vádlottra nézve.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények helyesbítésre és kiegészítésre szorulnak:

Az ítéletábra mellőzte a fiatal felnőtt kort enyhítő körülményként értékelni, tekintettel arra, hogy a vádlott ugyan fiatal felnőtt, de már volt büntetve. A garázdaság sértettjei vonatkozásában mellőzte annak enyhítő körülménykénti értékelését, hogy az ő magatartásuk közrehatott a vádlott bűncselekménye megvalósításában, hiszen az, hogy a sértett megbotlása folytán a vádlottat meglökte, nem minősül sértetti közrehatásnak. Ugyancsak mellőzte e sértettek megbocsájtását, mert annak tényállásbeli alapja nincs, az a körülmény, hogy magánindítványt nem terjesztettek elő a vádlottal szemben, megbocsájtásként nem értékelhető. A részbeni beismerés helyett a részbeni, **bűnösségre** is kiterjedő beismerő vallomást értékelte a vádlott javára. További enyhítő körülmény az időmúlás, valamint a vádlotti megbánás.

Ezzel szemben súlyosító körülményként a vádlott kriminalizált személyisége helyett a devianciára hajlamos agresszív személyiségét, míg a halmazat helyett a többszörös

halmazatot értékelte. További súlyosító körülmény, hogy felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének lejárta után nem sokkal követte el az újabb bűncselekményeket, hogy korábban hasonló jellegű bűncselekmény miatt volt büntetve, valamint a testi épség elleni bűncselekmények, a személy elleni erőszakos, és az erőszakos vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottsága.

A vádlott esetében a büntetés kiszabása során irányadó középérték 7 év szabadságvesztés. A fentiekben helyesbített bűnösségi körülményekre, azon belül is súlyosító körülmények túlsúlyára, valamint az elkövetés módjára, annak úton álló jellegére figyelemmel, a másodfokú bíróság álláspontja szerint mindenképpen indokolt a vádlottal szemben a középértéket némileg meghaladó büntetés kiszabása, ezért a szabadságvesztés mértékét 7 év 6 hónapra súlyosbította.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat méltatlannak ítélte a közügyek gyakorlására, a mellékbüntetés mértéke arányos, annak súlyosítására nem látott indokot.

Helyesen járt el akkor is az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte a kiszabott szabadságvesztésbe, azonban annak végső időpontját dátumszerűen nem jelölte meg. Ezért az ítélet tábla, a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által 2012. április 29. napjától 2014. május 14. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számította be a kiszabott szabadságvesztésbe.

Helyesen rendelkezett a feltételes kedvezmény lehetőségéről az elsőfokú bíróság, de annak legkorábbi időpontját dátummal feleslegesen jelölte meg. A feltételes szabadságra bocsátás időpontjának meghatározása, nem a bíróság feladata, az büntetés végrehajtási kérdés, hiszen azt a büntetés végrehajtása során több dolog befolyásolhatja. Így például félbeszakíthatják a szabadságvesztés büntetést, illetőleg szabadságra engedhetik a vádlottat. Ezek mind befolyásolhatják az időpontot. Erre figyelemmel az ítélet tábla a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának dátum szerinti megjelölését mellőzte.

A törvénynek megfelelően járt el az elsőfokú bíróság, amikor a bűnjelekről rendelkezett, azoknak ugyan tételszámát nem jelölte meg, de a bűnjelek megnevezésük alapján beazonosíthatók voltak.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság a 26. jegyzőkönyv tanúsága szerint a 6. sz. tanú útiköltségét megállapította 4.820- forintban, azonban elmulasztotta azt a költségjegyzékbe bejegyezni és arról nem is rendelkezett. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádlott az elsőfokú eljárásban felmerült 488.472- forint bűnügyi költséget köteles megfizetni.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályhelyeket hiányosan, illetőleg tévesen hívta fel. Nem hivatkozott a Btk. 35. § (1) bekezdésére, pedig azt alkalmazta, így a jogszabályhelyre történő hivatkozást az ítélet tábla pótolta, míg a feltételes szabadságra és a közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezés jogszabályi alapja helyesen Btk.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezések közül az ügyész fellebbezését döntő részben alaposnak ítélve, az első fokú ítéletet a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta a Be. 372. § (1) bekezdése alapján, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.
Bf.I.83/2014/11.

A fellebbezési eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával 16.000- forint büntügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2014. május 14.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.83/2014/11. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 7.B.875/2012/33. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. május 14.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke